

Ninoslav Mrvelj

Staklo

Ljubavna priča o patnji

MARIE, 24

DESY, 23

FREDER, 28

LUCY, 18

TINA, 16

U velikoj kući u čijim sobicama žive navedena lica.

U sobi se stvari konstantno mijenjaju, pomiču. Cvijeće lagano umire tijekom predstave. Konstanta je prozor koji gleda na praznu ulicu.

1.

U mraku. Soba u kojoj žive Desy i Marie. Ispunjena je osnovnim namještajem, jednim stolom sa jednom posebnom pepeljarom, ormarom, kaučem. Pored jednih vrata je stalak za slikanje s praznim platnom. Troja su vrata. Jedna vode u Marieinu sobu, druga u Desireeinu. Treća vode van. Tu je i jedan veliki prozor koji pokazuje vječno praznu ulicu. Između izlaznih vrata i sobe je hodnik.

DESY: Pomakni se malo.

MARIE: Šta?

DESY: Pomakni ruku.

MARIE: Gdje?

DESY: Prema tamo. Još malo... ajde tak' nastavi!

Jak uzdah. Pale svjetlo.

MARIE: Jesu nas čuli?

DESY: Nisu, valjda.

MARIE: Je l' se ljutiš?

DESY: Marie-

MARIE: Desy, ozbiljno.

DESY: Još uvijek nisi sigurna?

MARIE: Ne. Mislim, jesam.

DESY: Još uvijek misliš kako bi bilo jebeno s nekim drugim... tvrđim?

MARIE: Desy-

DESY: Ne, Marie, reci mi.

MARIE: To je prošlost. Svi ti ljudi su prošlost.

DESY: Tvoji Bubići.

MARIE: Prestani.

DESY: Pa tako si ih ti zvala.

MARIE: Cinična si.

DESY: Jesam, i frapantna.

MARIE: Izvrćeš mi riječi. Ne volim nikakve Bubi- muškarce, žene, šta god.

DESY: A što je onda ovo bilo?

MARIE: Neuspjeh, eto.

Pauza.

MARIE: Dolazi Freder?

DESY: On nikada nije ni otišao.

MARIE: A gdje je sad?

DESY: S Lucy.

MARIE: Ta mala mi ide na živce. Znaš da ona-

DESY: Ne zanima me što je ona, Marion. Sviđa mi se gledati Frederu kako se igra razbijenim staklom.

MARIE: Freder je...

DESY: Ti ne seliš, doktorice Marion?

MARIE: Znaš da te ne bi ostavila. (*Vadi mobitel.*)

DESY: Čak ni za sve psihoze ovog svijeta?

MARIE: Ne blebeći gluposti. Psihoze me uvijek čekaju.

Desy ju poljubi.

DESY: Idem van.

MARIE: Sad? (*Ni ne gleda ju.*)

DESY: Da, pa nije još kasno. Ideš sa mnom?

MARIE: Nisam nešto-

DESY: A ne?

MARIE: Ne.

DESY: A da ti pronađemo novog Bubija? (*Smijeh.*)

MARIE: Zajebavaš me, je l'?

DESY: Zajebavam te, Marion. Ajde, bit će još dana za izležavanje u krevetu.

Desy ju povuče sa sobom. Izlaze van.

2.

Magla ulazi u sobu. Spušta se noć. Desy se vraća bez Marie.

DESY: Marie? Jesi doma? Freder?

Hihotanje djece.

DESY: Halo? Tko je tu?

Dijete vrisne.

DESY: Pičku materinu... Marie!?

Kucanje na vratima. Desy se smrzne.

TINA: (*U off-u.*): Okreni se.

Desy se naglo okrene i spazi siluetu na zidu.

DESY: Marie!

Magla nestaje. Marie ulazi u sobu. Desy i dalje smrznuto stoji.

MARIE: Hej, hej. Što je bilo?

DESY: Ne- ne znam.

MARIE: Izgledaš preplašeno. (*Popravlja joj kosu.*) Gdje si bila do sad?

DESY: Ne znam.

MARIE: Kako ne znaš?

Desy ju zagrli. Marie ju lagano obavija rukama.

MARIE: Sve je okej. Idemo spavati, može?

Desy kimne. Marie i ona odlaze u sobu.

3.

Prazna soba. Samo je Desy tamo, sjedi za stolom i tipka po mobitelu. Ulazi Freder, u vidno alkoholiziranom stanju.

FREDER: Ohoho.

DESY: (*Trzne se.*) Lijepo je kad kucaš. (*Odlaze mobitel na stol.*)

FREDER: Ajde, Desy, pa ja sam ovdje kao doma. A vidim, ne spava ti se još uvijek?

DESY: Što je? Lucy nije budna?

FREDER: Lucy nije ovdje.

DESY: Lucy nije ovdje.

FREDER: Da, nije. Zašto ponavljaš za mnom?

DESY: Treba mi ritam.

FREDER: Ritam?

DESY: Da, ritam. Opsezivno-kompulzivni poremećaj. To ti je sve u glavi.

FREDER: Sve je u glavi, Desy, bar ti to znaš. (*Sjeda pored nje.*) Falim ti, je l' da?

DESY: Joj, Freder. (*Pogladi ga rukom po glavi.*) Ni ti, ni one godine iza nas.

FREDER: Tad si još bila-

DESY: Ambiciozna.

FREDER: A ja sam bio-

DESY: Ništa, kao i sada. Ali tad mi je to ništavilo predstavljalo onaj mali jebeni ugriz koji mi je falio.

FREDER: (*Pali cigaretu.*) Kao ovaj slatki tumor. Znaš da ćeš se kad-tad ugušiti. Tako ni ti ne možeš bez mog ništavila. Ono popunjava prostor.

DESY: Samo u tvojoj glavi.

FREDER: Što ima vani?

DESY: Isti kurac kao i ovdje. Samo previše ljudi.

FREDER: A ti bi radije ostala zatvorena u ovoj jazbini? Sjedite u ovoj sobi po cijele dane, Desy.

Tišina. Desy miče pogled s Fredera. Freder primakne pepeljaru. Desy ju brzim pokretom ruke vrati na isto mjesto. Oštro se pogledaju.

DESY: Ne.

FREDER: Ispričavam se, Desiree.

DESY: Ti si tako dobra osoba.

FREDER: Nisi mi to nikada prije rekla. Čak ni u krevetu, anđele moj.

DESY: Ti čuvaš tajne koje nitko ne može liječiti. Ne zanima tebe Lucy, je l'?

FREDER: Sad pretjeruješ-

DESY: Ti želiš Marion?

FREDER: Marie, Desy, je jednostavno savršena za tebe. Ti si nemirno biće koje ne odbija, a ona je... zdrava. Čista u glavi. Zato ti i ja ne funkcioniramo.

DESY: Da. Marie je savršena za tebe.

FREDER: Marie je liječnica. Možda mi može pomoći.

DESY: Tvojim jetri i ovom smradu da. Ali tebi, Freder, tebi ne može pomoći liječnica.

FREDER: Što zapravo hoćeš od mene? Ostavila si mi poruku da dođem?

DESY: Htjela sam razgovarati.

FREDER: A da, sa mnom?

DESY: Htjela sam-

FREDER: Da?

DESY: Da mi obećaš nešto.

FREDER: Slušam.

DESY: Ni riječi o ovom Marie.

FREDER: Ostaje među nama

Nastavljaju razgovor.

4.

Marie izlazi iz sobe i ulazi u prazni dnevni boravak. Lucy ulazi.

LUCY: Nisam Vas-

MARIE: Nisi, Lucy. Budna sam već tri sata.

LUCY: (*Smijeh.*) Luda noć?

MARIE: Trebaš pomoć?

LUCY: Ne. Tražim gospodina Frederera.

MARIE: Aha... *gospodina* Frederera. A niste bili skupa jučer?

Lucy se jako slatko nasmije.

MARIE: Što ti kaže zaručnik?

LUCY: A gledajte-

MARIE: Je l' trebate nešto, Lucy?

LUCY: Je l' ona tu?

MARIE: Desiree?

LUCY: Da.

MARIE: Desy nije tu.

LUCY: Opet se mota oko Frederera.

MARIE: A što ti kaže zaručnik Freder?

LUCY: Freder govori da ne brinem.

Stanka.

LUCY: A Vama se gospodin Freder-

MARIE: U redu je, Lucy.

LUCY: (*Nasmije se.*) Da je bar ona kao Vi. A lijepa je, jako.

MARIE: Desiree je predivna.

LUCY: Mrzim ljude koji su lijepi kao ona. Freder veli da je najljepša na svijetu.

Ulazi Freder.

FREDER: Tu si, mala.

LUCY: (*Ustaje i nasmije se.*) Tu sam.

FREDER: Idi, čekaj me dolje.

Lucy bez riječi ode. Freder prilazi Marie.

FREDER: Kako se osjeća doktorica Marie?

MARIE: Poštedi me.

FREDER: Ne, ozbiljno.

MARIE: Što hoćeš?

FREDER: Došao sam te vidjeti, Marie. Spasio sam ti život, iako bi to trebala biti tvoja zadaća.

MARIE: Trebala bi ti biti zahvalna?

FREDER: To je naša mala tajna.

MARIE: Živimo u laži.

FREDER: A Desiree?

MARIE: Ona nije tvoja briga-

FREDER: Ona sigurno ne misli tako.

Tišina.

FREDER: A da mi... popijemo po koju?

MARIE: Što si ti? Holden Caulfield, pa da loviš *random* žene s cugom?

FREDER: Ja sam jedina stvarna osoba u ovoj kući.

Marie vadi mobitel. Ne sluša ga.

FREDER: Možeš misliti o meni što hoćeš-

MARIE: Hvala.

FREDER: Al' shvatit ćeš brzo moju vrijednost. Ideš sa mnom?

MARIE: Na ulicu?

FREDER: Prošetati.

MARIE: Na ulicu!

FREDER: U šetnju, Marie.

MARIE: Čujem od Lucy da si ju doveo iz mog sela. Nije li to slučajnost?

FREDER: Ja ne vjerujem u slučajnosti, Marie. Ovaj susret isto nije slučajnost. Samo Božja intervencija.

MARIE: Hoću biti sama.

FREDER: (*Ustaje i odlazi prema vratima. Zastane.*) Je l' ti voliš Desy?

Marie ne daje odgovor. Freder izlazi. Marie pušta glazbu. Spušta rolete, bar neka ne izgleda kao jutro.

5.

Desy ulazi u sobu. Postavlja pribor za slikanje, stavlja platno i priprema boje. U pozadini joj svira tiha glazba. Kreće slikati. Nakon par trenutaka ulazi Marie.

MARIE: Desy!

DESY: Mala Marion.

MARIE: Ne zovi me tako! (*Smijeh.*) Ovo je nešto novo?

DESY: Ne, samo se skrivam.

MARIE: Od kad ti znaš slikati?

DESY: Freder me naučio.

MARIE: Freder?

DESY: Da. (*Smijeh.*) Predivno. Propali student teologije s darom za oblike i... ljepotu.

MARIE: Imaš talent.

DESY: Samo razmišljam kako ću umrijeti.

MARIE: (*Uzdahne.*) A jebote, Desy. Što je tebi s tim umiranjem?

DESY: A tko bi htio postati star? Ono, *fuck off*, ne bi htjela ličit na to. Da si vidjela moju mamu, pijanu po cijele dane, kako joj se koža ljušti?

MARIE: Čak ni sa mnom ne bi htjela ostariti?

DESY: Idemo biti kiša. Padat ćemo skupa po ljudima. Bit ćemo zauvijek skupa, Marion.

MARIE: Prestani s 'Marion'. I o čemu ti-

DESY: Baš ti stoji ime.

MARIE: Tako se zvala tvoja sestra. I ona je mrtva.

DESY: A ti si lijepa kao i ona.

MARIE: Bio je Freder tu. Predložio je da proslavimo. Uskoro ću tražiti posao i-

DESY: (*Zastane.*) Vrijeme je usrano, Marie.

MARIE: Kako?

DESY: Prolazi. Ti odlaziš, ja još ostajem.

MARIE: Desy.

DESY: Zagrlj me.

Marie ju zagrli.

DESY: Nemoj me nikada ostaviti.

MARIE: Neću, Desy. Nikada.

DESY: *(Malo se odmakne, i dalje u zagrljaju.)* A kad umrem, onda-

MARIE: Prestani.

DESY: Kad umrem-

MARIE: *(Glasnije.)* Desy, prestani! *(Kratka pauza.)* Nećemo nikada umrijeti.

Ostanu tako par trenutaka.

MARIE: Moramo proslaviti.

DESY: Diploma je u rukama. Kraj mladosti.

MARIE: Da. Večeras. Možemo zvati i Fredera.

DESY: Ne mrziš ga više?

MARIE: Možda sam malo ljubomorna.

DESY: Zašto?

Marie ju poljubi.

MARIE: Idem po njega.

DESY: Marion. *(Marie se okrene.)* Vрати mi se, okej?

Marie se nasmije i ode. Desy nastavlja slikati. Uzima crnu boju i njome maže platno.

Desy je i dalje u sobi, gleda u crno platno. Čuje se razbijanje stakla, ženski vrisak.

DESY: Hej? Šta je bilo? Halo?

Okrene se prema platnu. Šokirano stoji i gleda. Zatim baci na pod platno. Na njemu se vidi slika djevojčice s poderanom haljinom.

Tina kuca s vanjske strane prozora. Ne vidi joj se lice u potpunosti od magle. Haljina joj je poderana. Desy ju spazi.

DESY: T- Tina?

TINA: Ja sam tvoja Marion. Ne sjećaš se, sestrice?

DESY: Ja-

TINA: Ona te prati.

DESY: Mala Marion-

TINA: Čuvaj se djevojke iz malenog sela.

Tina nestaje u oblaku magle. Desy pogleda u portet. Sad je drugačiji, netko drugi je naslikan, ni malo sličan Tini. Desy ga diže i gleda u njega. Tišina.

6.

Kiša. Desy stoji pored prozora. Kao da osjeti kapljice na vlastitoj koži.

Ulazi Lucy.

LUCY: Ispričavam se-

DESY: Lucy!

LUCY: Došla sam samo provjeriti-

DESY: Ostani malo sa mnom.

LUCY: *(Nakon kratke stanke.)* Ne bih, hvala.

DESY: A zašto?

LUCY: Moram-

DESY: Zbog Frederera?

Lucy pogne glavu.

DESY: Neću ti ga ukrasti. Ajde, ne zajebavaj. *(Sjeda za stol.)* No?

Lucy sjedne pored nje. Desy gleda u pepeljaru. Primakne ju na ono mjesto na kojem je bila.

DESY: A je l' ti se sviđa ona šminka koju ti je dao?

LUCY: *(Posramljeno.)* D- da.

DESY: Da ti ju donesem?

LUCY: Ne trebate, gospođice-

DESY: Čekaj tu.

Desy odlazi u sobu i donosi joj šminku.

DESY: Hoćeš li?

LUCY: Ne bih-

DESY: Zašto si takva?

LUCY: Kakva?

DESY: Ukočena. *(Digne se. Ide iza Lucy.)* Stojiš tako... slabašno. *(Podigne joj ramena.)* Lijepa si.

LUCY: Ja?

DESY: Da.

LUCY: Ne kao Vi, gospođice.

DESY: Sereš mala. Koliko imaš godina?

LUCY: Dvadeset i-

DESY: Lucy. Ne laži.

LUCY: Osamnaest.

DESY: Ja bi tvoju hrabrost, Lucy. Ja bi voljela... muškarce s pločnika i svjetla grada.
(*Nasmije joj se.*)

Ulazi Marie.

DESY: Marion! Lucy nam se pridružila.

MARIE: Vidim. Slavimo, Lucy. Valja proslaviti prije nego što počnemo živjeti.

LUCY: Dolazi gospodin Freder?

DESY: A naravno, kako ne. I ti si pozvana, Lucy.

LUCY: Ja?

MARIE: Lucy?

DESY: Da. Sad smo bliske, je l' da, Lucy?

LUCY: (*Smješak.*) Ne bih, hvala. Moram ići. Umm... gospođice Desiree... hvala na pozivu. (*Ode.*)

DESY: Slatka je.

MARIE: Hoćeš mi objasniti?

DESY: Što?

MARIE: Lucy.

DESY: Rekoh ti, slatka je.

Pauza. Marie gleda Desy ravno u oči.

DESY: (*Okrene se prema Marie.*) Nemoj se ljutiti. Znaš da si ti moja mala ljubavnica, Marion. I tebe ću zauvijek voljeti.

MARIE: A je l'? (*Nasmije joj se i ode.*)

Desy ostane gledati za njom. Pogled joj je drugačiji. Nešto je rekla. Nastavlja gledati kišu.

7.

Desy leži na podu sobe, uzima neku tableticu i pretvara ju u prah. Šmrče. Zabaci glavu i uživa.

Odjednom čuje korake. Brzo se negdje sakrije.

Ulaze Freder i Lucy. Freder gleda oko sebe. Lucy svlači kožnu jaknu. Više ne izgleda tako nevino.

FREDER: Sami smo, anđele moj.

LUCY: Danas ih je bilo najviše.

FREDER: Jesi pila?

LUCY: Mogu to podnijeti.

FREDER: Nemoj se zajebavati. Pogotovo oko Marie.

LUCY: Gospodine Freder, znam što ste napravili. Ubojstvo je ponekad opravd-

Freder ju gurne uza zid.

FREDER: Slušaj mala. Reci jednu riječ... i gotova si.

LUCY: (*Guši se.*) Gosp- gospodine Freder.

Freder ju pušta. Lucy pada na pod i kašlje. Desy skamenjeno sve promatra dok je skrivena.

FREDER: Nije te Bog spasio, ja sam! Ja sam te doveo ovdje. To što sad radiš je za tebe, kad mene ne bude.

LUCY: (*Još na zemlji.*) A... Vi odlazite?

FREDER: Marie je odlučila da će otići. Ti moraš ostati da nas ona nesreća Desiree ne prati. To je tvoja zadaća.

LUCY: Vi ju još uvijek volite?

FREDER: To nije bitno.

Freder joj pruži ruku. Vodi ju do stola. Tamo stavlja prah.

FREDER: Ajde.

Lucy šmrče.

FREDER: Smiri se sad. I sjeti se da ništa ne znaš.

LUCY: Ja ništa ne znam.

Freder ju mazi po kosi.

LUCY: Ti ćeš me ubiti, je l' tako?

FREDER: Ne. Nisam više ubojica.

LUCY: Molim te.

FREDER: Ne.

LUCY: Zašto si pička?

Freder ju snažno udari. Lucy pada na pod. Takva u nesvijesti ostaje na podu. Freder ju podiže.

FREDER: Sve si ovo sanjala, anđele moj.

Iznosi ju van.

Desy jeca sa strane.

8.

Ulaze Freder i Marie. Pale glazbu. Prigušuju svjetla i uzimaju alkohol. Opijanje do ekstaze. Marie je blizu Desy, plešu skupa. Freder je sa strane, ali nije statičan. On je već pijan. Marie pije jako malo u pauzama od plesa. Desy nešto više, ništa strašno, ali više. Marie povremeno dolazi i do Fredera. Desy ih u tim trenucima smireno promatra.

Izmjenjuju se dan i noć. Desy je sve pasivnija, dok ju katatonija u potpunosti ne uhvati.

Desy jedina čuje kucanje na vratima. Povremeno razbijanje stakla, dječji smijeh, žamor, vriskove.

Dok Freder i Marie plešu. U kutku je Desy, u potpunosti odsutna. Odjednom se pojavljuje magla između njih. Freder i Marie su u svjetlu na jednoj strani, a Desy u polu-mraku na drugoj. Iz magle izlazi Tina.

DESY: O čemu razgovaraju?

TINA: O tebi. Jesi primijetila da su stvari drukčije poredane?

Desy gleda po prostoriji. I zaista, tijekom vremena su se micali ormari, knjige, pepeljara, stol.

DESY: Oni me mrze.

TINA: Da.

DESY: A ti me jedina voliš?

TINA: Volim, Desy. Ja sam tvoja mala Marion.

DESY: Što moram učiniti?

TINA: Znaš da znaju svaki tvoj korak. Budi pažljiva. Ubij ju kao što si ubila mene.

DESY: Ja sam te ubila iz ljubavi.

Tina joj pokazuje na cvijeće koje vene i iz kojeg kreće kapati krv.

TINA: Ako ju ti ne ubiješ, nećeš se nikada osloboditi glasova. I tvoje dvije ljubavi neće nestati.

DESY: Moje dvije ljubavi neće nestati.

TINA: Još uvijek ti treba ritam?

DESY: Moje dvije ljubavi neće nestati.

TINA: (*Poljubi ju u obraz.*) Samo se oslobodi.

Desy pogleda prema Tini. Odjednom je na njenom mjestu Lucy.

LUCY: Naše dvije ljubavi.

Desy krene glasno disati.

DESY: Lucy-

LUCY: Svi znamo gdje si.

Desy otrči do vrata, zaključava ih. Pomiče ormar tako da zakloni vrata. Vrisne.

Scena nestaje u magli.

9.

Mrak. Trenutak. Pali se svjetlo. Prigušeno je. Kasna je večer ili rano jutro, oko četiri sata. Desy i Freder su u sobi. Čiste ostatke boca i ostalog smeća iz sobe.

FREDER: Kad je Marie zaspala?

DESY: Prije sat vremena. Ne podnosi alkohol.

FREDER: Aha. Tebi dobro ide.

DESY: A ti si još uvijek isti. (*Smije mu se.*)

FREDER: Neodoljiv sam, Desy.

DESY: Sad ti je zahvalna.

FREDER: Marie?

DESY: Da. Riješio si ju muka.

FREDER: I predao tebi na čuvanje.

Desy zastane.

FREDER: Falim ti, bar malo?

DESY: Objesi se.

FREDER: Nitko ne može bez eskapizma, Desy. Bijeg je ono zbog čega postojimo. *Aussie moi j'existe.*

DESY: Zvučiš kao umjetnik.

FREDER: Ah, možda sam i to.

DESY: Ti mrziš umjetnike.

FREDER: Kad su niškoristi. Evo, bivši momak Marie je kao neki pjesnik. Što je on dobroga učinio ovoj kući?

DESY: A ti?

FREDER: Desy, bez mene nitko ne postoji. Kao ni bez Boga, a ni on bez nas.

DESY: Uvijek sam voljela tvoj način prcanja u mozak. Elegantan, kao glazba.

FREDER: Onda sam i glazbenik.

DESY: Ne, ti si propali teolog.

FREDER: A to nije baš elegantno.

Pauza.

DESY: Trebam nešto...

FREDER: Što?

DESY: Ono.

FREDER: A, ne. Desiree, sad stvarno-

DESY: Samo malo-

FREDER: ...ne ideš ti nikamo, anđele moj.

DESY: Samo malo iskustva, plesa na rubu.

FREDER: Ti si luda.

DESY: Znam.

FREDER: Zato te i volim.

DESY: Ti voliš Lucy. A zaljubljen si u Marion.

FREDER: Ja u Marie?

DESY: Da. Vidjela sam kako ju gledaš.

FREDER: Marie ionako odlazi, zašto bi bio zaljubljen? Sve je to kratkog vijeka. A ti si paranoična.

DESY: A Lucy?

FREDER: Ona može bez mene.

DESY: Kako si od jednog tako nevinog lica napravio kurvu?

FREDER: Prestani.

DESY: Stvarno, Freder, kako?

FREDER: Prestani.

Pauza.

DESY: Poljubi me.

FREDER: Molim?

DESY: Ajde... zamisli da sam Marie.

FREDER: Desy-

Desy skoči na njega i poljubi ga. Freder u hvata i odnosi na kauč. Čuje se kucanje.

FREDER: Jebem ti-

LUCY: *(Iza vrata.)* Ima koga?

FREDER: Vratila se.

DESY: *(Oblači majicu.)* Uđi, Lucy!

Lucy ulazi. Na sebi ima providnu majicu i kratku haljinu.

DESY: Lucy!

LUCY: Ja.

DESY: Divno izgledaš.

LUCY: Gospođice-

DESY: Ja bi prva pala na tebe.

FREDER: *(Lucy.)* Kako je bilo na ulici?

LUCY: Bilo je dobro... bilo ih je par.

FREDER: Bravo, Lucy, bravo. Jesi pila?

LUCY: Možda malo.

DESY: Ali mogla bi još?

FREDER: *(Desy.)* Mislim da joj je dosta-

DESY: Lucy... jednu, za mene? *(Toči piće i stavlja čaše na stol.)*

Lucy pogleda u Frederu. On joj rukom pokaže da sjednu. Zatim Freder sjeda i pali cigaretu.

DESY: Imaš jako lijepo tijelo, Lucy.

FREDER: Lucy se naradila. Ajmo, u krevet.

Lucy krene van.

FREDER: Nemoj odmah zaspati.

Lucy mu se nasmije i ode van.

DESY: Imaš nju... imaš Marie... ti sve imaš, a opet...

FREDER: Nemam ni nju, ni Marie. A ni tebe.

DESY: Treba mi nešto za zaborav.

FREDER: Nisam diler.

DESY: A svodnik?

FREDER: Nisam ništa.

DESY: Ali me voliš.

Tišina.

DESY: Ti me voliš, je l' tako?

FREDER: Desy-

DESY: Voliš me.

FREDER: Da, Desy. Volim te.

DESY: Sjećaš se našeg dogovora?

FREDER: Kojeg?

DESY: Ako poželim umrijeti-

FREDER: Desiree-

DESY: ...ti ćeš mi pomoći.

FREDER: Tad smo bili samo ja i ti. Sad ste ti i Marie.

DESY: Obećao si mi.

FREDER: Nećeš umrijeti.

DESY: Sad je pravi tren. Kad imam ljubav koja je na izlasku.

Freder ustaje i kreće prema vratima.

DESY: Nećeš me ni poljubiti?

FREDER: Čeka te Marie.

DESY: Marie spava.

FREDER: A mogla bi i ti. Laku noć Desy. (*Ode.*)

Desy kreće šetati po sobi. Staje na trenutak kako bi popila još jednu čašicu. Primjećuje da nema pepeljare na stolu. Uzrujano ju traži po sobi.

Čuje žamor glasova. Izlazi u hodnik. Otvara vrata koja vode van. Ulazi magla.

Iza nje se stvori Tina.

TINA: Rekla sam ti da se čuvaš.

DESY: Marie mi neće nauditi.

TINA: Sjećaš se ovog? (*Izvadi nož.*)

DESY: Tina-

TINA: Sve za tvoje dobro.

Tina ubode Desy, ali iz Tinine poderane haljine krene curiti krv.

TINA: Znaš što ti je činiti, sestrice.

DESY: Marion...

Desy pada na pod. Tina ju snažno udari.

DESY: Tina-

TINA: Ja sam Marion. Tako si me ti nazvala.

Tina ju nastavi tući.

TINA: Obećaj mi da ćeš učiniti kako ti kažem. (*Prelazi joj nožem po vratu.*)

DESY: D- da. Da!

Tina baci nož.

TINA: (*Dječjim, zaigranim glasom.*) Joj sestrice, koliko te volim.

Tina ju zagrlji. Smije se. Desy je uplašena u njenom zagrljaju. Sjede u lokvi krvi.

10.

Marie čisti sobu. Desy sjedi sa strane. Freder isto, ali na drugom kraju sobe. Desy i Freder se povremeno gledaju, nekako čudno, kriptično.

MARIE: Desy, idemo van negdje?

DESY: Ne želim.

MARIE: Ništa ti se ne da u zadnje vrijeme.

DESY: A što bi to trebalo značiti?

MARIE: Da sjedimo ovdje već danima i ločemo.

FREDER: Daj, Marie, smiri se.

DESY: Nismo u braku, Marie.

MARIE: A sad nisam Marion? Sad sam samo „Marie“.

FREDER: Stvarno, Marie, vidiš da je kiša vani.

MARIE: Kiša je već danima tu. Pa što? To nije isprika da trunemo ovdje. (*Desy.*) Hoćeš mi reći što ti je?

DESY: Zašto se tako ponašaš?

MARIE: Kako?

DESY: Kao da smo u braku. Kao da si muškarac i svaki moj jebeni korak... Ne mogu više, prestanite me pratiti!

Tišina. Marie nastavlja čistiti. Dolazi bliže Frederu. Pogleda ga.

Desy ode po piće i stavlja na stol. Freder privlači pepeljaru. Desy nervozno gleda. Freder nudi Marie cigaretama. Marie prihvaća. Desy je sad malo ljuta.

DESY: (*Marie.*) Kad seliš?

MARIE: Ne znam... ostat ću još malo.

FREDER: Odgađaš život Marie. Što ćeš još u ovoj rupi?

MARIE: (*Pogleda u Desy.*) Ne znam. Reci ti meni.

DESY: Je l' morate to tu?

MARIE: A sad ti smeta?

DESY: Vas dvoje... mrzili ste se, a sad...

Desy privuče pepeljaru na staro mjesto i odjuri prema svojoj sobi.

MARIE: Što je s njom?

FREDER: To je Desiree.

MARIE: Stvarno te pitam.

FREDER: T ne daje dijagnoze, to je tvoj posao. Ja odgovaram samo na pitanje svrhovitosti, a ono polazi od činjenice da postoje opijati pa je bol postojanja nešto manja. Osim toga, ona je tvoja djevojka, ne moja.

MARIE: Bila je tvoja. (*Pauza.*) A je li moja... (*Smijeh.*) Što je s Lucy?

FREDER: Što s njom?

MARIE: Gdje je mala iz mog sela?

FREDER: A vas dvije ste iz istog sela?

MARIE: Da... pitala sam svoje je l' ju znaju. Ne znaju ni za nju, ni za njezinog zaručnika. Zašto ju ne oženiš, da bar nešto u njenom životu bude stvarno?

FREDER: Građanski eskapizam s Lucy me ne zanima. Idem. (*Ustaje.*)

MARIE: A s Desy?

FREDER: (*Smije se za kratko.*) To je prošlost. (*Gasi cigaretu.*) Nisi valjda ljubomorna?

MARIE: Na tebe i Desy? Svašta si umišljaš.

FREDER: Ja s Desy više nemam nikakve veze.

MARIE: I dalje ju voliš.

FREDER: Sad si samo bijesna na nju jer u njejoj glavi nisi njezina. Ali čim to prođe ćeš vidjeti-

MARIE: Jebe mi se, Freder.

FREDER: Oho.

MARIE: Pun mi je kurac toga... i Desiree tako govori. Patologija ljubomore.

FREDER: Lijepa si kad se naljutiš.

MARIE: Nisam ljuta.

FREDER: Jesi, i lijepa.

Marie šuti. Freder krene prema vratima.

MARIE: Ostat ću još tu.

FREDER: Da?

MARIE: Da. Ne znam koliko dugo...

FREDER: Već si mjesecima doktorica, a još si tu. Buduća specijalizantica psihijatrije.

MARIE: Znam. Ostat ću još malo. Specijalizacija može pričekati. Možemo nastaviti slavlje.

FREDER: Zbog Desy?

MARIE: Zbog mene. Odi crtati, molim te. Vidimo se večeras.

FREDER: Mislio sam da sa svoje dvadeset i četiri godine razmišljaš o budućnosti.

Freder ustane i krene van. Zastane.

FREDER: Ona može voljeti malo previše. Jesi sigurna da ti to možeš?

Bez odgovora. Freder ode.

Marie ostaje još malo. Ode do sobe u kojoj je Desy. Kuca.

MARIE: Desy? Ljutiš se?

DESY: (Iz sobe.) Ne.

MARIE: Sigurno?

DESY: (Izlazi.) Je l' se ti ljutiš na mene?

MARIE: Zašto bi se ljutila, budalo?

DESY: Zar ti treba razlog?

MARIE: Ne idem nigdje bez tebe.

DESY: Bit ćeš sa mnom dok ne umrem?

MARIE: Šuti.

DESY: Što je, Marion? Bojiš se smrti?

MARIE: Nećeš umrijeti.

DESY: Moram, što ću.

MARIE: Desy!

DESY: Marion... Je l' ti mene voliš?

Tišina.

DESY: Jer ja tebe da. Od kad sam te prvi put vidjela... moja Marion.

Tišina.

DESY: Mogu malo biti sama?

MARIE: Jesi dobro?

DESY: Treba mi malo mira.

MARIE: Samo to?

DESY: Samo to.

MARIE: Idem prošetati.

DESY: Uzmi kišobran. I zaključaj vrata. I ne pomiči ništa po sobi.

MARIE: Desy-

DESY: Samo idi.

Marie uzme kišobran i izlazi zaključavajući vrata. Desy je neko vrijeme sama. Šeta po sobi. Dolazi do police s knjigama. Uzima anatomiju. Iz knjige vadi paketić bijelog praha. Postavlja ga na stol i konzumira. Potom zabaci glavu i gleda u strop. Pada na pod.

11.

Desy užurbano posprema stvari, vraća ih na svoje mjesto, ali one se svejedno pomiču same od sebe. Desy je izvan sebe.

Ulazi Lucy.

DESY: Isuse, Lucy! Kucaj jebote.

LUCY: Freder je otišao?

DESY: Tvoj zaručnik je... negdje.

LUCY: A Marie? Otišla je u naše selo?

DESY: Vaše selo?

LUCY: Da.

DESY: Što hoćeš od Marie?

LUCY: Ništa. Hoću vidjeti Fredera. I tebe.

DESY: Mene?

LUCY: Promatram te.

Desy šuti i gleda u nju. Lucy se primakne prozoru.

LUCY: Vidiš onaj grafit preko puta?

Desy se približi prozoru. Odjednom brzo zatvori zastore.

LUCY: Šta je bilo?

DESY: Lucy prestani!

LUCY: Prestani što?

DESY: Ostavi ju. Ostavi Marie na miru.

LUCY: Ja sam ju samo došla pozdraviti.

DESY: A ti odlaziš?

LUCY: Ne mogu bez Frederera. On me naučio svemu u životu.

DESY: Freder će otići, Lucy.

Lucy zbunjeno gleda.

LUCY: Gdje?

DESY: U pičku materinu, eto gdje.

LUCY: Ja...

DESY: Jesi ti mene pratila?

LUCY: Molim?

DESY: Ajde zahihoci se.

Lucy je zbunjena. Desy skoči na nju i krene ju šakljati.

LUCY: (Kroz hihotanje.) Desiree!

Hihotanje je isto kao i ono koje Desy čuje.

Desy ju pušta i odmiče se.

DESY: Idi, bježi od mene.

LUCY: Makni se od Frederera.

DESY: Prestani me pratiti.

LUCY: Ti si izgubila pamet.

DESY: Marš van!

Desy ju izgura van. Zaključava vrata. Opet čuje hihotanje. Zatim vrisak.

12.

Desy je na podu. Magla se zavlači u sobi. Ispod vrata krene teći krv. Ulazi Tina otvarajući zaključana vrata.

Desy se trzne.

DESY: Što želiš od mene?

TINA: Je l' me voliš?

DESY: D- da.

TINA: Više me ne zoveš Marion.

DESY: Tina-

TINA: I ona je upetljana u sve, znaš. Mi smo tu da ti pomognemo.

DESY: A tko ste vi?

TINA: Ako ju ne ubiješ, ona će tebe.

DESY: Tina-

TINA: Ja sam Marion. Tvoja Marion. Tvoja sestrice.

DESY: Je l' smrt boli?

TINA: Kratko. Kao bljesak u očima.

DESY: I što onda?

TINA: Onda postaješ kiša. Dođi.

Desy dolazi do Tine. Sjedaju na prozor.

TINA: Prepoznaješ ih?

DESY: (*Gleda praznu ulicu*) Da... isti ljudi koji me prate. Isti auti, isti ljudi bez kišobrana, isti tramvaji.

TINA: Znaju sve o tebi. O nama.

Tina joj čvrsto stisne ruku. Desy se zagleda u nju.

DESY: Ja to ne mogu.

TINA: Možeš. Kao što si za mene ispunila obećanje.

DESY: Tina, to nije isto-

TINA: Hvala ti što si me ubila.

Tina ju zagrli.

TINA: Idemo biti kiša.

Desy i Tina legnu na pod obavijene maglom.

DESY: Fališ mi, Marion. Idemo biti kiša.

13.

Ulazi Marie i spušta kišobran. Vidi Desy na podu.

DESY: *(Pjevuši.)* Pada kiša... pada, pada, po meni kiša pada...

MARIE: Desy?

DESY: Ja ću biti kiša, Marion.

MARIE: O čemu ti-

DESY: Opet sam te sanjala. Oko pola dva sam ustala. Bila si tu.

Marie spazi prah i prazne boce alkohola pored Desy.

MARIE: S kim si pričala, Desy? Čula sam te dok sam dolazila.

DESY: Kad ću te opet sanjati, Marion?

Marie sjedne i zapali cigaretu. Gleda u Desy.

Marie se vraća s kabanicom na sebi. Mokra je. Otvara vrata. U hodniku naleti na Lucy.

LUCY: Gospođice!

MARIE: Ej, Lucy.

LUCY: Dopustite mi-

MARIE: Ne treba hvala.

Marie ulazi u sobu. Lucy lagano hoda za njom. Zastane i promatra ju.

MARIE: Trebaš Fredera? Mislim da je vani. Otišao je... pitaj Boga gdje. Trovati se valjda.

LUCY: Njih dvoje.

MARIE: Tko?

LUCY: On joj je obećao dati nešto što Vi ne možete.

MARIE: Lucy je l' ti-

LUCY: Moram ići. Otići ću uskoro do našeg sela. Pozdravit ću i Vaše.

MARIE: Hvala Lucy, ali ne moraš.

LUCY: Ona neće otići s Vama.

MARIE: Odakle to samopouzdanje, Lucy?

LUCY: Sve što imamo u ovoj rupi za izgubiti je život.

Lucy se nasmije i priđe Marie. Poljubi ju. Marie se ne opire.

Lucy se smije. Odlazi. Marie ostaje sama.

Marie dočeka Fredera u hodniku.

MARIE: Kasniš.

FREDER: Nitko me ne čeka, osim Boga.

MARIE: Zajebi s tim.

FREDER: Ipak sam ja teolog. Jesi napokon odlučila da odemo.

MARIE: Nećeš i njoj to napraviti.

FREDER: Desy?

MARIE: Nećeš.

FREDER: (*Prilazi joj, unosi se u lice.*) Onda ti moraš nestati.

MARIE: Znaš da si ubojica.

FREDER: To sam učinio za tebe.

MARIE: Voljela sam ga znaš.

FREDER: Ali je bio smeće. Ja sam samo izvršio svoju dužnost jer sam znao da će ti nauditi. Bog ga je poslao u pakao.

MARIE: A mene?

FREDER: Ti si čista. Jedina u ovoj kući koja je bezgrešna. Nemoj zaboraviti da sam ti spasio život, i tebi i Desy.

MARIE: Što god ti mislio, ja ju i dalje volim.

FREDER: Marie... Desy je izgubila vezu s ovim svijetom. Ona je već otišla. Kao i tvoj bivši ljubavnik koji je saznao za Desiree i njenu nevjerojatnu ljubav prema tebi. (*Kratka tišina.*) Zaista, ta žudnja je iznad svakog psalma, anđele moj. Kako uvijek odabereš fanatike, prvo pokojnik, pa Desy. Možda je red na mene?

MARIE: Obećaj mi da joj nećeš nauditi.

FREDER: Samo ako odeš.

MARIE: (*Suza joj ide niz oči.*) Ja ovo više ne mogu. Stojimo na groblju, Freder. Groblju na kojem si ti grobar.

FREDER: Grobari su samo praktični teolozi.

MARIE: Obećaj mi!

FREDER: Marie, ja te cijenim. Kao grešnik znam cijeliti one koji su dobri, čisti. Neki sam kurac i naučio na tom fakultetu u tih deset godina studiranja. Desiree će biti na sigurnom. Ali ja ću otići.

MARIE: Toliko ju voliš da ju ne želiš ni sad?

FREDER: A ti? Ti ju toliko voliš da ju ne želiš? Čak ni sad?

Marie tiho jeca. Freder ju gleda.

15.

Desy je sama. Spava na kauču. Ulazi Marie. Budi ju.

MARIE: Desy.

DESY: Ha? (*Otvora oči.*) Marie?

MARIE: Ej... vidim da si zaspala.

DESY: Koliko je sati.

MARIE: Nije još ni pala noć.

DESY: Imala sam neki čudan san.

MARIE: Bude to tako. Moram... moramo razgovarati.

DESY: Sad?

MARIE: Da. Hoćeš da nam skuham kavu ili-

DESY: O čemu moramo razgovarati?

MARIE: Nemoj popizdit, okej?

DESY: Marion.

MARIE: Nemoj sad. Gle... selim sutra.

DESY: Razumijem. (*Ustaje.*)

MARIE: Znam da... Desy, moram.

DESY: (*Šeta po sobi.*) Naravno da moraš, život ide Marion, nema sutra, sutra ljudi umiru. Tamo nema života.

MARIE: Zašto si-

DESY: Mislim, gledaj, ja ako danas ne završim studij, sutra možda umrem i džabe sam bježala od doma.

MARIE: Ne budi cinična.

DESY: Oprosti, Marion.

MARIE: Desy... doći ćeš mi, čekat ću te.

DESY: Da...

MARIE: Dođi.

DESY: Treba mi kava i nešto da me razbudi.

MARIE: Idem ti napraviti kavu.

Marie izađe. Desy dolazi do platna koje je obojala u crnu boju i postavlja ga na stalak. Uzima kist, ali ništa ne radi. Gleda u platno. Potom uzima jedan papir, olovku i dolazi do stola. Crtka nešto po papiru.

Ulazi Freder. Pozdrave se pogledima. Freder na tren gleda u platno koje je Desy postavila, a onda u nju.

FREDER: Vidim, moje poduke nisu bile uzalud.

DESY: Nedostatak talenta je.

FREDER: Ne seri, Desy. Ako je netko talentiran onda si to ti. Al' takvi najviše najebu.

DESY: Vidim po tebi.

FREDER: Što slikaš?

DESY: Ne znam.

FREDER: Daj da vidim. *(Pokuša uzeti papir.)*

DESY: *(Uzme ga k sebi.)* Ne!

FREDER: Dobro, gospođo, smirite se. *(Pauza.)* Slavimo i večeras?

DESY: Slavimo već mjesecima.

FREDER: A ona sutra odlazi?

DESY: Kako znaš?

FREDER: Rekla mi je jučer.

Desy se sarkastično nasmije.

DESY: Tebi je rekla jučer... jesi skužio da... da ste na 'ti' ovih dana. Uvijek te oslovljavala sa 'Vi'. Do nedavno.

FREDER: Pa što, postali smo bliski. Ipak sam ju riješio one kvazi Bube i njegove kurvice.

DESY: Naravno da jesi.

FREDER: A što tebe muči?

DESY: Život, Frederu, život. Kako ti uspije... prvo si zdrobio Lucy... a sad...

FREDER: Lucy je još mlada, ja ju učim... kao što sam i tebe prije tri godine udomio.

DESY: Morala sam nekamo pobjeći. I eto, baš u kuću s tobom. Nije da sam imala izbora.

FREDER: A vlasnica ionako ne jebe dva posto tko joj dolazi, bitno je da lova sjeda. Je l' tako, anđele lopovski?

DESY: Samo sam starcima uzela ono što je moje. Sve godine sam im naplatila maminim nakitom. Sva sreća pa je žena znala trošiti. Al' zaslužili su.

FREDER: Jer su ti dali život?

DESY: Samo sam uzela što je moje.

FREDER: A sestricu nisi spasila?

DESY: Jesam... znala sam da neće moći bez mene. Možda nisam trebala otići.

FREDER: Što misliš, ovako teološki, gdje je ona sad?

Desy ga pogleda. Šuti. Uzme papir i olovku te izjuri van. Dolazi Lucy.

LUCY: Gospodine Freder.

FREDER: *(Nezainteresirano.)* Lucy.

Lucy sjeda pored njega. Freder pali cigaretu i privlači pepeljaru. Lucy ga gleda.

FREDER: Trebaš nešto?

LUCY: Ne. *(Smješka se.)* Samo sam Vas došla vidjeti.

FREDER: Vidjela si me.

LUCY: A... hoćemo li se uskoro vidjeti?

FREDER: Ne znam, Lucy. A što, treba ti nešto?

LUCY: Falite mi.

FREDER: A falim ti?

LUCY: Da... rekli ste mi da me volite.

FREDER: Svašta sam rekao, Lucy.

LUCY: Pa volite me?

FREDER: Volim, Lucy, volim. *(Gleda ju.)* Ti si jedno posebno biće. Ali ne trebaš me.

LUCY: Šta sam ja bez Vas, gospodine Freder?

FREDER: Slobodna.

LUCY: A što ako to ne želim?

Ulazi Marie.

FREDER: Onda ne znam. *(Primijeti Marie.)*

MARIE: Smetam?

LUCY: Ma ne! Ne!

MARIE: *(Sjeda i stavlja kavu.)* Skuhala sam Desy kavu...

FREDER: Možemo ju mi popiti.

MARIE: *(Pogleda u Lucy.)* Ako ne smetam.

FREDER: Lucy je baš na odlasku.

LUCY: Jesam?

FREDER: Mhm.

Lucy ustane i krene prema vratima. Zastane.

LUCY: Gospođice.

MARIE: Da, Lucy?

LUCY: Čujem da odlazite uskoro.

MARIE: Da, sutra.

LUCY: Falit ćete mi.

MARIE: I ti meni, Lucy.

LUCY: Kad odem doma... u naš kraj, onda ću se svima hvaliti da sam Vas upoznala. Tamo još nema doktora, Vi ste prvi.

MARIE: Naš kraj...

LUCY: Da, kad odem opet tamo.

MARIE: Pozdravite moje kad ih vidite. *(Smije se.)*

LUCY: Hoću. *(Pogleda u Fredera za kratko. Zatim ode.)*

FREDER: I? Kako je Desy prihvatila tvoj odlazak?

MARIE: Prekini s cinizmom.

FREDER: Marie, što ako ja odem s tobom?

MARIE: Gdje?

FREDER: S tobom. Ti seliš, pa sam razmišljao-

MARIE: Što tebi pada na pamet? Evo ti kava.

FREDER: *(Uzima kavu.)* Razmišljao sam... i mislim da je vrijeme da odem odavde. Ja sam ovdje duže nego svi vi. Došao sam sa osamnaest i eto... deset godina kasnije. Dvadeset semestara, Marie.

MARIE: Naspram mojih dvanaest.

FREDER: Vrijeme je da se postane građaninom.

MARIE: A što ti fali ovdje?

FREDER: Ti.

Šute. Ulazi Desy.

MARIE: Tu si. Skuhala sam ti kavu.

Desy sjeda. Gleda ravno pred sebe, jedva govori.

MARIE: Je l' se ljutiš?

DESY: (*Frederu.*) Lucy plače.

Marie naglo ustaje i odlazi.

FREDER: Bit će ona dobro.

DESY: Napuštaš ju?

FREDER: Moram.

DESY: Dala sam joj malo... da se smiri.

FREDER: Nemoj i nju sa sobom vući u ponor.

DESY: Ja ne radim ništa što ti ne bi napravio.

FREDER: Jesi ti-

DESY: Uzela sam malo. Lakše je bit budan s tim.

FREDER: Malo u pičku materinu.

DESY: Smiješan si kad si ljut.

FREDER: A ti kad si nadrogirana.

DESY: Treba mi još.

FREDER: Ne dolazi u obzir.

DESY: Freder... treba mi još.

FREDER: Desy!

DESY: Samo tako ih ne vidim.

FREDER: Šta?

DESY: Samo tako znam da me ne prate. Čuješ?

Ne čuje se ništa.

FREDER: Šta pričaš ti, ljepotice mala?

DESY: Tu su.

Čuje se pjevušenje djece od nekud.

DESY: Jebala ih ta pjesma.

FREDER: Koja pjesma?

DESY: (*Pjevuši.*) Pada kiša po meni... čuješ?

Freder ju samo gleda, bez riječi.

DESY: Ako izađem van... pronaći će me.

FREDER: Tko?

DESY: Ljudi iz kiše.

Freder ju gleda za trenutak. Zatim izlazi. Desy za kratko ostaje smrznuta i gasi svjetlo.

16.

Lagano svjetlo, pomalo zamućeno. Magla ulazi u sobu. Tina u poderanoj haljini je odjednom na kauču.

DESY: T- Tina? Odakle-

TINA: Misliš samo zato što sam mrtva da ne mogu biti tu?

DESY: Ne- ja-

TINA: Pratim te, znaš.

Desy sjeda pored nje, pomalo uplašeno.

DESY: Ima vas još?

Čuje se razbijanje nečega.

TINA: To je mama. Opet je umislila da je sam vrag.

DESY: Nije potražila pomoć?

TINA: Ti si joj trebala pomoći. Zato si odlučila studirati medicinu.

DESY: Ja sam pobjegla. Nisam mogla bez tebe-

TINA: Je l' ju voliš?

DESY: Koga?

TINA: Marion.

DESY: Tina-

TINA: Tako si me zvala dok smo bile male.

DESY: Volim ju.

Desy provjerava Tini puls. Potom ju neko vrijeme gleda.

DESY: Nema ničega.

TINA: (Okrene pogled prema njoj.) Jesi sigurna?

DESY: Zašto si se vratila?

TINA: Kako misliš zašto? Da te zaštitim od njih.

DESY: Od njih?

TINA: Mala prati svaki tvoj pokret.

DESY: Marie?

TINA: Ne. Njih dvoje su dirigenti. Violončelo je u drugim rukama.

17.

Marie ulazi u sobu. Sama je.

MARIE: Desy! Jesi tu?

Bez odgovora. Marie dolazi do platna. Gleda za kratko vrijeme u to, u boje sa strane i ostale stvari koje oko platna stoje.

Ulazi Freder.

FREDER: Jesi razmislila o mojoj ponudi?

MARIE: O tvojoj ponudi?

FREDER: Da odem s tobom.

MARIE: A Desy?

FREDER: Što s Desy?

MARIE: Vi ste još uvijek dvoje ljubavnika koji nikako da se pojebu.

FREDER: (*Smije se.*) Duhovita si, Marie.

Marie šuti.

FREDER: Desiree može preživjeti sama. Tako je i pobjegla od kuće.

MARIE: Nitko ne može biti sam.

FREDER: Ona može.

MARIE: Varaš se.

FREDER: Ne treba ni tebe ni mene.

MARIE: Ja nju trebam.

FREDER: Jesi joj rekla to?

MARIE: Što?

FREDER: Da ju trebaš.

MARIE: Što ako se ona ubije?

FREDER: Desy?

MARIE: Da... kad ja odem?

FREDER: Preslaba je za to ipak. Ima svoj stav, ali labilna je. Ne može ona tamo.

Iz sobe u kojoj je Desy se čuje jecanje.

FREDER: Oho, vidim netko se zabavlja.

MARIE: Daj, Freder. (*Kuca na vrata.*) Desy!

FREDER: Pusti ju neka uživa.

MARIE: (*Ne sluša ga.*) Desy!

Desy izlazi. S druge strane sobe spazi Tinu koja sjedi i djetinjasto se hihoće. Freder i Marie ju ne primjećuju.

DESY: (*Marie.*) Tina?

MARIE: T- Tina?

DESY: Isuse... sori, Marion. *Fuck.* Sanjala sam-

FREDER: Svi smo čuli što si sanjala.

Desy sjeda za stol i vadi mobitel.

FREDER: (*Pokazuje na Desy.*) Vidiš, to je bolest mladeži.

DESY: (*Digne pogled.*) Što?

FREDER: To. Nepostojanje u stvarnosti, sve će vas to ubiti.

DESY: Ajde ne seri, Frederu.

MARIE: Desy... je l' sve okej?

DESY: Da, Marion. Sve je u redu.

Desy pogledava prema Tini.

FREDER: Onda? Pijemo? Jetra zove djeco!

Desy ustaje i dolazi do Marie.

DESY: Pleši sa mnom.

MARIE: (*Smije se.*) Desy.

DESY: Ajde!

Desy pušta glazbu. Plešu.

DESY: Volim te, Marion!

Marie ne odgovara.

DESY: Volim te!

Marie ne odgovara. Desy ju grli. Obraz Marie obasja mala kapljica koja klizi.

Kreću piti, plesati, pušiti, uživati. Desy postaje sve nervoznija. Njihovi razgovori se ne čuju. Marie razgovara uglavnom s Frederom. Desy postaje sve tiša i tiša. Tina ih samo promatra.

Prigušeno svjetlo. Njih troje u sobi. Oko tri sata ujutro. Desy gleda u mobitel, povremeno pogledava u Frederu i Marie.

MARIE: Ja volim bol na svakom koraku. Odlazak boli, je l' tako?

FREDER: Ne valja hodati na slijepo.

MARIE: Ne valja hodati po sitnim komadićima stakla.

FREDER: Ovaj put su to bili sitni komadići plastike, ni blizu čvrsti kao staklo.

DESY: (*Uključuje se.*) A mogli su biti komadići bilo čega, jer tako mali dovoljno su oštri da ti sjebu noge. Pa pogledaj te fraze kako se petljaju... samo što nikako da se netko u ovoj kući pojebe. (*Uzima Frederu cigaretu i pali ju.*)

MARIE: Prestani. Dosta je više tog tvog optuživanja.

DESY: (*Frederu.*) Je l' bi i nju uzeo, ha?

MARIE: Desy!

Desy ustaje i odlazi.

FREDER: Što je s njom?

MARIE: Zbog nje sam ostala. Mislila sam-

FREDER: Što?

MARIE: Da ju volim. Mislila sam da ju volim.

FREDER: Što sad misliš? Nakon što mjesecima odgađаш odlazak.

MARIE: Desy i ti ste dvije polovice istog stvorenja.

FREDER: Naravno da jesmo, Marie. Zato sam ti i privlačan.

Marie si natoči još jednu čašu.

MARIE: Odlazim prvim vlakom ujutro.

FREDER: I ja.

MARIE: Ostavljaš ju?

FREDER: Ne treba nas. Osim toga, pobožan čovjek kao ja treba napustiti ovu jazbinu.

MARIE: Ovdje smo svi zajedno godinama.

FREDER: I sve to ostavili smo iza sebe.

Freder toči sebi i dolazi do Marie. Nazdravlja ju.

19.

Marie se pakira. Dolazi Lucy, nosi joj stvari.

LUCY: Kako će ona bez Vas?

MARIE: Desy?

LUCY: Voli Vas, tako kaže.

MARIE: Njena ljubav je... preteška, Lucy.

LUCY: A koja nije?

MARIE: Tvoje su lagane. Ja ovo ne mogu više. To više nije ona. Zove me Marion...

LUCY: To je lijepo ime.

MARIE: To je ime pokojnice. Ako Bog postoji u ovoj kući, on je ili indiferentan ili mrtav.

Lucy ušuti.

LUCY: Vraćate se u naše selo?

MARIE: Da, u *naše* selo, Lucy. Čekat ću te tamo.

LUCY: Ja se tamo ne vraćam.

MARIE: Naravno. Zašto bi. Ovdje imaš Fredera.

LUCY: On me voli. I ja njega.

MARIE: Lucy... pazi na Desy.

LUCY: Bojim je se.

MARIE: I ja.

LUCY: Čujem da i Freder odlazi.

MARIE: Mhm. Tako kaže. Ide sa mnom, valjda.

LUCY: Imam i ja kartu u jednom smjeru.

Desy se okrene prema njoj.

MARIE: Lucy... molim te ostani ovdje. Zbog Desy.

LUCY: Desiree može sama.

MARIE: (*Prilazi joj.*) Molim te.

Lucy duboko uzdahne.

LUCY: Freder me nikada nije volio, je l' tako?

MARIE: Da, Lucy. Da.

LUCY: Ja njega jesam. I dalje ga volim. Ali sam ipak shvatila što sve mogu sama. Pločnik je samo za mene.

MARIE: Pazi na Desy dok me nema.

LUCY: Nećete se vratiti?

MARIE: Ne... ne znam.

LUCY: Jako ju volite. Šteta. Sretan put, gospođice Marie.

Marie kimne i nasmije se. Lucy se nasmije i izlazi. Ulazi Desy. Gleda za Lucy.

DESY: Ne mogu vjerovat-

MARIE: Desy-

DESY: Ne, Marie. Znači ti i Freder ju koristite kao marionetu.

MARIE: O čemu ti pričaš, jebote?

DESY: O meni ste razgovarale, je l' tako? Jesam ja tebi preružna.

MARIE: Nisi ružna-

DESY: Glupa? Jer ne znam što ću biti za par godina.

MARIE: Bit ćeš liječnica, Desy, cijeli svijet će biti tvoj, za to se školuješ. Sad me pusti da-

DESY: Ti i Freder. Vas dvoje ju koristite.

MARIE: Ajde se smiri. Uzmi nešto i odi spavati.

DESY: Jebi se, reci da me voliš.

MARIE: Volim te, Desy. Ali tvoja ljubav me guši. Ja više nisam ja. Ja plešem po tvom. Čak ni Freder nije toliko okrutan kao ti.

DESY: (*Čuje pjesmu djece iz daleka.*) Pobjegla sam od rata i roditelja koji su me mrzili. Što drugo očekuješ od mene?

Ulazi Tina, ali samo ju Desy vidi.

MARIE: Jesi ikad pomislila da sve što govoriš nije istina. Evo, Lucy je-

DESY: Znam što je Lucy. I znam što moram napraviti.

Marie zatvara kofer. Kratko zastane pored Desy.

Tina im se približi. Zagrli Desy, igra se razbijenim staklom po njenoj ruci. Desy se trese.

MARIE: Dio mene ostaje zauvijek ovdje. Nemoj to zaboraviti.

DESY: Ona ti je rekla da odeš.

Marie odustaje i izlazi. Desy ostaje sama s Tinom koja ju i dalje mazi razbijenim staklom.

20.

Desy dolazi, gega se. Pažljivo gleda iza sebe da vidi je li ju netko prati. Na hodniku spazi Lucy.

DESY: Lucy, zašto nisi u svojoj sobi?

LUCY: Nema ključ. A ne znam gdje je gospodin Freder. Mislila sam-

DESY: Nema veze. Dođi. (*Pozove ju u sobu.*)

Lucy sjeda na kauč.

DESY: Znaš gdje sam bila, samo si me čekala, je l' tako? Lijepo izgledaš.

LUCY: Ne kao Vi.

DESY: Ne seri, Lucy. Preljepa si. Šteta što te mladost ubija.

LUCY: Šta to znači?

DESY: Ništa... (*Dolazi do nje.*) Pospana si. Freder te s razlogom doveo u ovu kuću.

LUCY: Gospođice-

DESY: Ti si meni jako draga, Lucy. Jako.

LUCY: Zašto?

DESY: Jer si hrabra.

LUCY: Ja sam hrabra.

DESY: Da. Spavaj tu, sa mnom.

LUCY: Ali gospođice-

DESY: A-a. (*Zagrli ju.*) Spavaj sa mnom.

LUCY: Gospođica Marie... šta će-

DESY: Ne brini za Marion. Bit će ona dobro. Spavaj uz mene.

Leže na kauču. Desy ju drži čvrsto. Lucy zatvara oči i tone u san.

DESY: Spavaš?

Bez odgovora. Lucy nasmiješena spava.

DESY: Lucy, Lucy. (*Jako ju zagrlji.*) A tako si lijepa. Mlada, i lijepa. Šteta što se nisi ubila ranije.

Guši ju zagrljajem. Lucy se budi.

LUCY: Ne prepoznaješ me?

Lucy niz haljinu krene curiti krv. Desy se malo odmakne.

LUCY: (*Sjeda na pod.*) Idemo se igrati. (*Hihoće se.*)

DESY: Lucy-

LUCY: Sjedi pored mene.

Desy sjeda. Čuje se smijeh djece.

DESY: Čuješ to?

LUCY: To je sreća. Tako ti i ja sad zvučimo.

Lucy sve više krvari. Primiče se Desy koja ju obgrli rukama.

Mrak je oko njih i čuje se kiša.

LUCY: Ona će otići.

DESY: Što?

LUCY: Već odlazi.

DESY: Lucy-

LUCY: Ona te ne voli.

DESY: (*Vrisne.*) Ne laži!

LUCY: Ne voli te jer si odvratna. Ni Tina te nije voljela. Ni Freder. Da te voli već bi te ubio. A ja ih imam sve. I tvoju sestricu. I Fredera, mog zaručnika. I Marie. Znaš kako sam uzdisala uz njih? Ja imam sve, Desiree.

Desy nasrne na nju i krene ju gušiti.

DESY: Nećeš me više pratiti! Nećeš više nikada uzeti nikoga iz mojih ruku! Oni su moji!

Mrak obavića prostoriju. Lucy beživotno leži. Glasovi se i dalje čuju, kao i zvuk dječje pjesme.

DESY: (*U suzama.*) Evo! Napravila sam što ste htjeli! Sad mi vratite Marion.

S leđa joj prilazi Freder. Pali se svjetlo.

FREDER: Desiree!

Odgurne Desy s kauča. Ona pada na pod. Lucy u nesvijesti leži na kauču. Freder joj provjerava puls.

FREDER: Jebem li mu mater... živa je.

Freder pogleda u Desy. Lucy se budi.

LUCY: Gospodine-

FREDER: Lucy, na noge.

Lucy ustaje. Freder daje Lucy ključ i pokaže prema vratima.

LUCY: Gospođice... hvala Vam.

Lucy odlazi, Freder zatvara vrata iza nje.

FREDER: Desy!

DESY: Imam pravo na zločin.

FREDER: Ali ja sam u ovoj kući zločinac.

DESY: Jebi se. Gdje je Marie?

FREDER: Ja odlazim, Desiree.

DESY: Ti?

FREDER: Da, s Marie.

DESY: Ti odlaziš s Marie.

FREDER: Nije još uvijek pristala, ali... pa bože moj, moram postati građanin.

DESY: Ti odlaziš s Marie.

FREDER: Odlazim.

Freder krene prema vratima. Desy dotrči do njega i zaustavi ga.

DESY: Ne ideš ti nigdje, životinjo jedna.

FREDER: A sad sam ja životinja. Dobro je Marie rekla. Ti i ja smo jedno te isto stvorenje.

DESY: (*Udari mu šamar.*) Uzmi me.

FREDER: Makni se.

DESY: (*Opet.*) Uzmi me.

FREDER: Desy!

Naguravaju se, Desy ga ne pušta. U jednom trenutku Desy završi na podu. Freder ju drži.

FREDER: Što hoćeš od mene, a? Ostavila si i mene, i Marie! Ostavila si sve! Pričaš kako nekoga voliš, a samo ostavljaš! I onda mene nazivaš životinjom! Što je Desiree?

DESY: Imaš pravo, Freder. Ti nisi životinja. Ti si pička.

FREDER: Začepi!

DESY: Onda me uzmi.

FREDER: Ne!

DESY: Uzmi mene i moj život. Jebe mi se za sve vas. Ali samo učini to.

Freder ustaje i krene prema vratima.

DESY: Svima ću reći! Svima ću reći što si napravio s Lucy! Da si svodnik, lopov, diler!

FREDER: Ostavi Lucy na miru!

DESY: To ćeš napraviti i od Marie.

Freder šuti.

DESY: Daj mi jednu dozu zaborava. Ajde!

Freder nasrne na nju.

FREDER: Hoćeš zaborav! Evo ti jebeni zaborav!

Gura ju na kauč. Stišće ju uz sebe.

Svjetlo nestaje.

21.

Desy sjedi na podu. Čuje Tinin smijeh, ali Tine nema.

DESY: Tina? Marion?

Ne vidi nikoga, ali čuje.

TINA: Je l' ti falim?

FREDER: Prekompleksan je to osjećaj za Desy.

DESY: Freder? Tina? Marion!

MARIE: Jednu kartu molim vas.

Desy trči po sobi i traži ih. Na njoj je odjeća pokidana. Stvari po sobi se same pomiču, ona ih vraća na mjesto, ali opet se pomaknu. Desy se preznojava svaki put kad se nešto makne.

TINA: Desy je l' ti ikog zaista voliš? Mislim, mama i tata su nas voljeli i zato su nas tukli.

FREDER: Pusti ju, uživa.

LUCY: Hrabrost je na pločniku.

TINA: Ja nikad nisam bila tamo.

MARIE: Oprostite, vlak...

DESY: (*Vrisne.*) Marie!

Muk. Čuje se samo kiša u pozadini. Desy jeca. Magla obavija sobu.

Tina dolazi do nje iz magle.

DESY: Što hoćeš od mene? Zašto-

TINA: Zašto ne odem?

Tišina.

TINA: Kad ćeš poći sa mnom?

DESY: Je l' počelo?

TINA: Je.

Tina joj pokaže na krv koja se slijeva na zid. Desy ostaje mirno sjediti. Tina ju zagrlji.

22.

Desy leži polu-gola na kauču. Freder se oblači sa strane. Oboje šute i ne gledaju se.

DESY: Stvarno si to učinio.

Freder šuti i duboko diše.

DESY: Marie je otišla. Vrijeme je, Freder.

FREDER: Desy-

DESY: Obećao si mi pomoći da se ubijem.

FREDER: Ja to neću napraviti.

DESY: Obećao si.

FREDER: Nisam ubojica. Obećao sam... da neću to više biti.

DESY: Ostavljaš me samu? Jebo takvu ljubav. Je l' tako?

FREDER: Tako si odlučila.

DESY: Pomozi mi.

FREDER: Rekao sam ti da nisam ubojica.

DESY: Ti si pička koja se boji svoje slike, prava biblijska pička, kao i moja jebena mater!

FREDER: Vidimo se, Desy. Neka ti Bog pomogne.

Odlazi prema vratima.

DESY: Pička! Eto! Jebe mi se za sve vas! Je l' me čuješ svodniče! Jebo ti Bog mater!

U afektu otrči u svoju sobu. Čuje se razbijanje stakla.

Izlazi iz sobe. Drži komadić stakla pored ruke. Želi se porezati, ali ne može. Baca staklo na pod. Pada na koljena.

23.

Desy je ka koljenima i osluškuje. Odjednom vidi Tinu kako pjevuši nešto i ne primjećuje ju.

TINA: (Pjevuši.) Za ljubav bi te ubila, zauvijek te imala; Da te držim uz sebe, tvoje tijelo, mrtve stanice; Ti si patologija, ja sam tvoja sestrice; Smrt je naša mamica; Voljena i čarobna...

DESY: Prestani!

TINA: (I dalje pjevuši, ne primjećuje Desy): Ako ćeš me voljeti, moramo se ubiti; Prvo ja pa onda ti; Ljubav boli, zamisli.

Desy nasrne na nju i sruši ju na pod.

TINA: Tako je i bilo. Je l' tako? I sad me imaš zauvijek. A Marion? I nju bi zauvijek? Da ti broji korake kako tvoja glava ne bi morala?

Desy ju krene gušiti.

TINA: Tako je sestrice! Voli me!

Bljesak svjetla, toliko jak da može zapaliti mrežnicu oka.

Marie je na podu ispod Desy.

MARIE: Desy! Pre- Prestani!

DESY: Ostani zauvijek tu! Nemoj me napustiti! Marion, ti si Tina!

Marie ju gurne sa sebe. Krene kašljati.

Primijeti da se Desy ne miče. Prilazi joj.

MARIE: Freder! Ona... njene ruke...

Marie primjećuje krv i gleda kako curi Desy niz abdomen. Tina sjeda iza smješka se. Zatim zapali cigaretu i krene kašljati.

TINA: Nećeš ostati s nama? Biti još jedna sestrice?

Marie ustaje. Zatim dolazi do Desy i pokušava zaustaviti krvarenje.

MARIE: (Tiše.) Freder... Lucy... ima li koga?

Za kratko gleda oko sebe. Tina pjevuši sebi u bradu.

TINA: Ostavi nas na miru, Marie. Da želiš živjeti s nama, boljela bi s nama. Hihi.

Marie uplašeno gleda. Odmiče se od Desy.

MARIE: Oprosti... ali moram voljeti i sebe. Oprosti, Desiree.

Marie izleti van. Tina se zlokobno smije.

24.

Razbija se staklo iza kojeg je ulica. Magla ulazi.

Desy je na podu. Budi se. Odjednom primijeti da joj niz nogu curi krv.

Počinje se igrati s tom krvlju. Kiša kreće padati unutar sobe. Djeca se smiju u pozadini i pjevuše već poznatu pjesmu.

TINA: (U off-u.) Sjećaš se one molitve? One koju te je mama tjerala da zapamtiš? One uz koju je otišla na nebo?

DESY: (Nasmije se.) Anđele mili... čuvaru moj...

TINA: Jebi se i ti.

DESY: I Bog tvoj.

Odjednom nastupi tišina. Magla ostaje. Desy je u toj magli.

DESY: Tina?

Gleda u krv koja ne nestaje.

DESY: (*Uplašeno.*) Freder? Marion? Jeste tu? Marion! (*Tiše.*) Marie? Ima li koga?

Čuje se dječji smijeh.

DESY: Marie? Gdje si?

Ulaze svi osim Marie.

Prilazi Lucy.

LUCY: Dok nas smrt ne rastavi.

Lucy joj stavlja ruku među noge. Zatim izvadi krvavu ruku i prođe Desy po licu. Prilazi Tina.

DESY: T- Tina?

TINA: Ja sam Marion. Ne sjećaš se?

DESY: Marion?

Tina ju snažno zagrlji. Taj zagrljaj dugo traje. Potom ju poljubi u obraz i odmakne se.

TINA: Smrt nas je rastavila.

DESY: Gdje su mama i tata? Tina! Tina!

Tina se odmiče. Prilazi Freder, noseći bijeli prah sa sobom.

FREDER: Dok nas smrt ne rastavi. (*Pružaj joj prah.*)

Svi se okupljaju oko Desy. Hvataju ju, gurkaju, ljube po tijelu.

Dječji smijeh prati sve.

DESY: (*Plače.*) Pustite me na miru! Hoću tišinu! Hoću Marion!

Neka glazba svira. Lijepo je, bar za trenutak.

Odjednom Desy ostaje sama. Staklo na prozoru puca.

Desy se uspravi u sjedeći položaj. Nema glazbe. Dolazi Tina. Sjeda pored Desy.

DESY: Je l' gotovo?

TINA: Ne. Bar ne još.

DESY: Gdje su mama i tata?

TINA: Oni sad šute. Je l' ti jako fali?

DESY: Tko?

TINA: Marion.

DESY: Više ne znam ni tko je to. Imala si pravo znaš.

TINA: Znam, smrt ne boli toliko jako ako te ubije osoba koju voliš.

DESY: (*Duboko uzdahne.*) Idemo biti kiša, Marion.

TINA: Već se pretvaramo u kapljice.

Njih dvije sjede jedna pored druge i lagano nestaju u magli koja ulazi u sobu. Zagrle se i čekaju.

Neki klavir svira u pozadini. Magla lagano nestaje, a Desy i Tina više nisu tu.

DESY: (*Voice Over.*) Pamtit ću te po kiši. Po mokrom pločniku pored rijeke, tamo gdje pruga nestaje. Kao sitne kapljice ispod oka, odlaziš na kraj noći. Na staklima te čeka kiša. Do jutra.

A kad me zaboraviš, čekat ću te. Ulica će biti prazna. A ti se nećeš vratiti.

Onda ću šutjeti.

Do jeseni.

Možda tad, na prvi kišni dan, te još jednom zagrlim. Onda ćeš prijeći most.

I nećeš se sjećati.

Na ulici koju vidimo kroz prozor je puno ljudi, puno kišobrana, puno života. U sobi nema nikoga.

Na ulici je Lucy s velikom torbom. Stoji na autobusnoj stanici

Freder na improviziranoj pozornici na ulici drži propovjedi.

Soba je prazna, stvari su razbacane i nisu više na svojim mjestima. Vidljivo je da je soba ostarjela.

Iz poda sobe izrasta mlado cvijeće.

Neko vrijeme je tako.

Glazba nestaje, kao i magla, ljudi s ulice. Sve je prazno. Samo cvijeće koje raste.

KRAJ